

Saarna 04 03 2018

3. paastonajan sunnuntai

Teksti: Joh. 8:46-59

Kiitos tämän messun järjestäjille ajatuksista, joita olen käyttänyt tässä saarnassa ... Meidän uskonto on meidän toivon lähde. Me luotamme meidän kirkkoon, meidän vakaaseen vanhaan suomalaiseen ev-lut:een kirkkoon. Olemme löytäneet paikan meidän paikallisesta seurakunnasta ... Espoon hiippakunnassa, ja monet meistä olemme varmasti iloisia meidän hiippakunnan piispa Tapion voitosta arkkipiispanvaaleissa. Kirkkoja on kuitenkin laidasta laitaan: maailmassa on tuhansia kristillisiä kirkkoja, tai kirkkokuntia, tai jopa lahkoja. On juttu Helsingin Sanomissa Maria Åkerblomista, epäilyttävän lahkon johtaja ennen sotaa. Näin otsikon ja kuvia tällä viikolla *Moonies* kirkosta, eli *World Peace and Unification Sanctuary church* (suora käännös: Maailman yhdistämisen ja rauhan pyhäkkö-kirkko), joiden jäsenet käyttävät valkoisia alboja jumalanpalveluksessa ja tuovat heidän aseet alttarin eteen siunattaviksi. Kuvat ovat oikeasti pelottavia.

Uskovatko he aidosti heidän tulkinnan kristinuskosta? Uskovatko he oikeasti, että he ovat oikeassa ja että muut kristityt ovat väärässä? Ovatko *Moonies*-kirkon johtajat huijareita? Ovatko jäsenet, tai muiden lahkojen jäsenet, aivopestyjä? No, te voitte tehdä omia päätöksiä siitä. Mutta pohditaan tämän päivän evankeliumikohtaa tämän tosiseikan valossa: kun evankeliumia kirjoitettiin, 2 000 v siiten, Israelissakin oli kaikenlaisia uskontoja, lahkoja, salaperäisiä saarnamiehiä joilla oli vain muutamia kannattajia, mystikoita, huijareitakin ja niin pois päin. Jotkut kuuluivat juutalaisuuden valtavirtaan, toiset taas olivat aika kaukana valtavirrasta tai edustivat ihan erilaisia uskontoja. Kun luemme näitä keskusteluita Jeesuksen ja ”juutalaisten” välissä Johanneksen evankeliumissa, pidetään mielessä, että Jeesus ei ollut ainoa saarnamies, jolla oli inspiroiva mutta samalla haastava sanoma juutalaisille. Ei ole ihme, että he luottivat mieluummin esim. tuttuihin fariseuksiin kuin tähän heille varsin tuntemattomaan mieheen tavalliselta perheeltä maaseudulta.

Mä juuri sanoin ”juutalaiset”, koska Johannes-evangelistalla on taipumus yleistää heistä. He eivät kaikki vastustaneet Jeesuksen opetusta; me voimme olettaa, että jotkut kuulijoista kannattivat Jeesusta, toiset vastustivat, ja muut halusivat kuunnella mielenkiintoisen väittelyn ja sitten päättää kenen puolella he olivat.

Monet olivat skeptisiä, ja skeptismi eli epäily ei ole sinänsä huono asia. Olemme aika skeptisiä, kun me mennään ostoksille: me emme luota kaikkiin markkinointi-ihmisten väitteisiin heidän ihmeellisistä tuotteista. Jonkin verran skeptismi uskonnollisissa asioissa on myös terveellinen. Martti Luther oli skeptinen monista asioista 1500-luvun kirkossa, kuten esimerkiksi kiirastuliopista tai paavin asemasta kirkon päänä. Sata vuotta sitten Keisarinna Aleksandra uskoi sokeasti munkki Rasputinin, vakavin seurauksin. Ilman terveellistä skeptismiä uskoisimme kaikkea, mitä jokainen siististi pukeutunut, sympaattinen ja karismaattinen saarnamies sanoisi, meidän vahingoksi. Tai Rasputinin tapauksessa, erittäin epäsiististi pukeutunut.

Jokainen ihminen kaipaa totuutta. Jokainen toivoo pystyvän ymmärtämään, eli näkemään sisäisin silmin, miten asiat oikeasti ovat. Jokainen haluaa ymmärtää paremmin tämän joskus sekasortoisen maailman, ja jokainen haluaa tietää elämän merkityksen. Mutta pystymmekö tähän? Nämä

raamatunkohdan juutalaiset eivät pystyneet ymmärtämään Jeesusta. He ottivat kirjaimellisesti, sitä mitä Jeesus sanoi, ja se oli heidän mielestä järjenvastainen. Tietenkin vanhat profeetat olivat kuolleet. Ja tietenkin kukaan tavallinen elossa oleva ihminen ei olisi voinut nähdä Abrahamia, joka eli ainakin tuhat vuotta aiemmin. He eivät pystyneet ymmärtämään eikä uskomaan Jeesusta. Jopa Jeesuksen kannattajien, mm. apostolien oli joskus vaikeaa ymmärtää häntä. Hänhän puhui usein vertauksin, ja ei aina selittänyt niitä. He elivät hänen kanssa kauan, mutta joskus heidän ymmärtämättömyys hämmästytti Jeesusta. Ero on siinä, että apostolit seurasivat Jeesusta kuitenkin, ja uskoi häneen, vaikka eivät aina ymmärtäneet. He olivat valmiita seuraamaan, vaikka olivat huolissaan ja joskus peloissaan.

Usko on lahja Jumalalta. Kuin maanviljelijän heittämiä jyviä joskus se laskeutuu hedelmälliseen maahan, joskus kiviseen maahan, jossa se ei saa juuria. Joskus me uskomme koska ymmärrämme, joskus vaikka emme ymmärrä. Näiden juutalaisten oli vaikeaa ottaa vastaan Kristuksen oppia, kuten nykyihmistenkin on joskus vaikeaa. Usko, syvä usko, vaatii aikaa, vaatii rukousta ja pohtimista. Abraham, uskon esikuva, mainitaan muutamia kertoja päivän evankeliumissa. Muistetaan, että Jumala pani hänen uskon äärimäiselle koetukselle: olisiko hän valmis uhraamaan hänen ainoan poikansa Iisak? Abraham ei ymmärtänyt järjellä, miksi se olisi tarpeen, mutta uskoi, luotti Jumalaan. Uhri ei ollut tietenkään tarpeellista lopuksi. Hyvä Jumala ei missään nimessä vaati tällaista uhria, joita muuten vaadittiin joissakin muinaisissa uskonnoissa. Tulee mieleen myös yksi viime sunnuntain evankeliumiteksteistä, toisesta vuosikerrasta, eli Markus 9, jossa sairaan pojan isä huutaa Jeesukselle epätoivossaan: ”Minä uskon. Auta minua epäuskossani!” Vaikka hän ei ymmärtänyt, hän uskoi kuitenkin että Jeesus pystyi parantamaan hänen poikansa, kuten Jeesus tekikin. Kunpas Jeesuksen vastustajat tämän päivän evankeliumissa olisivat pystyneet reagoimaan tällä tavalla.

Pieni lapsi ei aina ymmärrä hänen vanhempien päätöksiä, mutta luottaa heihin kuitenkin. Pidetään tätä kaikkea mielessä silloin, kun mekin emme ymmärrä.